

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ladislava Vaško a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená X,
bytem X,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj**,
sídlem SNP 2720/21, 400 11 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2023, č. j. 4100/7.30/23,

takto:

- I. Rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj ze dne 10. 2. 2023, č. j. 4100/7.30/23, se zrušuje a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj ze dne 10. 2. 2023, č. j. 4100/7.30/23, kterým byla z důvodu nezaplacení úhrady nákladů odložena žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) učiněná žalobkyní u žalovaného dne 2. 7. 2018. Žalobkyně se v žalobě domáhala také toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v bodě II. žaloby popsala širší kontext skutkových okolností spojených s provozem pilařského závodu „Pila Kovářská“. Podle jejího vyličení je v obci Kovářská po dobu více než 10 let v rozporu se stavebním zákonem provozovatelem pilařského závodu užívána hala jako tzv. pilnice, k čemuž stavební úřad zůstává povětšinou netečný obdobně jako při stíhání správních deliktů, ke kterým má při provozu pilařského závodu docházet. Žalobkyně spolu se svým synem, Ing. T. W., se proto obraceli na různé povinné subjekty s žádostmi o informace dle informačního zákona, kterými si hodlali opatřit podklady k tomu, aby se mohli u příslušných správních orgánů domáhat nápravy.
3. V reakci na přípis žalovaného ze dne 2. 7. 2018, č. j. 18674/7.41/18, ve kterém žalovaný uvedl, že společnost Daben Kovářská s.r.o. přestala v obci Kovářská vykonávat činnost, tuto činnost do současné doby neobnovila a je zřejmé, že ji v brzké době neobnoví, žalobkyně u žalovaného dne 2. 7. 2018 podala žádost o informace podle informačního zákona. V ní žádala o poskytnutí veškerých dokumentů, v nichž je zachycena informace nebo z nichž vyplývá informace, že (1.) společnost Daben Kovářská s.r.o. přestala v obci Kovářská vykonávat činnost, (2.) společnost Daben Kovářská s.r.o. v obci Kovářská svou činnost do současné doby neobnovila a (3.) je v současné době zřejmé, že společnost Daben Kovářská s.r.o. v obci Kovářská svou činnost v brzké době neobnoví.
4. Žalovaný nejprve dne 16. 7. 2018 sdělil, že informace poskytuje, pouze však zopakoval své sdělení ze dne 2. 7. 2018. Proti této jeho nečinnosti se žalobkyně úspěšně bránila u zdejšího soudu žalobou na ochranu proti nečinnosti, přičemž kasační stížnost proti rozsudku ze dne 27. 8. 2019, č. j. 15 A 162/2018-46, byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta.
5. Dne 13. 9. 2019 žalovaný vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti z důvodu, že informací nedisponuje. Proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce, který toto rozhodnutí potvrdil, se žalobkyně úspěšně bránila u zdejšího soudu, který rozsudkem ze dne 3. 5. 2022, č. j. 15 A 161/2019-55, rozhodnutí žalovaného zrušil. Kvůli nečinnosti žalovaného následně Státní úřad inspekce práce rozhodnutím ze dne 14. 6. 2022, č. j. 3938/1.30/22-3, žalovanému přikázal žádost vyřídit do 15 dnů. Žalovaný dne 29. 6. 2022 vydal rozhodnutí, kterým žádost znovu odmítl. Toto rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním, jemuž Státní úřad inspekce práce rozhodnutím ze dne 2. 8. 2022, č. j. 5073/1.30/22-3, vyhověl. Po zrušení tohoto rozhodnutí zůstal žalovaný znovu nečinný, načež mu Státní úřad inspekce práce znovu přikázal žádost vyřídit.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Přípisem ze dne 16. 9. 2022 žalovaný oznámil žalobkyni, že za poskytnutí informace bude vyžadovat částku 116 750 Kč. Žalobkyně se proti požadavku na zaplacení této částky bránila dne 26. 9. 2022 podáním stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. O stížnosti rozhodoval Státní úřad inspekce práce, který rozhodnutím ze dne 20. 10. 2022, č. j. 5983/1.30/22-6, výši úhrady potvrdil. Žalobkyně požadovanou částku nezaplatila. Dne 13. 2. 2023 pak obdržela sdělení žalovaného o tom, že její žádost byla odložena podle § 17 odst. 5 informačního zákona.
7. Žalobkyně namítla, že jí žalovaný požadavek na zaplacení úhrady neoznámil před uplynutím lhůty pro poskytnutí informací, která skončila dne 17. 7. 2018, a proto na úhradu podle § 17 odst. 4 informačního zákona ztratil nárok. Povaha této lhůty, kterou dříve hodnotila judikatura i nauka různě, je v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, chápána jednoznačně jako lhůta prekluzivní (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 A 68/2018-47).
8. Žalovaný zároveň nedostatečně zjistil skutkový stav potřebný pro vyčíslení úhrady. Měl se totiž nejprve obrátit na pracovníka, který sepisoval dopis ze dne 2. 7. 2018, aby zjistil, odkud informace čerpal. Pokud by žalovaný zjistil, že si je prostě vymyslel, nebylo by zapotřebí vůbec žádného vyhledávání. Pokud čerpal z nějakých podkladů, stačilo by vyhledat podklady tímto pracovníkem označené. Z odůvodnění oznámení se nepodává, že by žalovaný takové kroky provedl a s jakým výsledkem.
9. Žalobkyně dále namítala, že částka úhrady, která má představovat náklady na „mimořádně rozsáhlé vyhledávání a zpracování informací“ ručním prohledáním 18 751 stran v rozsahu 469 hodin práce odborného referenta při sazbě 250 Kč/hod., není náležitě odůvodněna. Podle žalovaného je zřejmé, že patrně převážná část dokumentů, které žalovaný hodlá prohledávat, je vedena v elektronické podobě. Je tudíž možné v nich hledat podle klíčových slov objevujících se v žádosti (např. „Daben Kovářská“). Takové vyhledávání významně omezí počet dokumentů, které je třeba individuálně projít. Žalovaný ale bez přesvědčivého zdůvodnění počítá s tím, že odborný referent bude muset procházet jednotlivě všech 18 751 dokumentů. Dále žalovaný podle žalobkyně nevysvětluje, co má na mysli „mimořádně rozsáhlým zpracováním informací“. Zákon umožňuje povinným subjektům požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, nikoli za „mimořádně rozsáhlé zpracování informací“.
10. Rovněž žalobkyně namítla, že výše úhrady nákladů musí být v konkrétním případě stanovena na základě jednotkových sazeb určených v sazebníku úhrad za poskytování informací (§ 2 odst. 1 a 2 a § 3 nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů). Vydání takového sazebníku je podle žalobkyně podmínkou pro úspěšné uplatnění požadavku na úhradu nákladů. Žalovaný ve svém oznámení počítá s hodinovou sazbou práce 250 Kč, ta je ovšem stanovena podle sazebníku jiného správního orgánu – Státního úřadu inspekce práce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu a navrhl zamítnutí žaloby pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedůvodnost. Podobně jako žalobkyně shrnul průběh vyřizování žádosti s tím, že Státní úřad inspekce práce rozhodnutím ze dne 1. 9. 2022, č. j. 5983/1.30/22-3, žalovanému přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí žádost žalobkyně vyřídil. Toto rozhodnutí bylo žalovanému doručeno téhož dne a podle žalovaného jím byla stanovena nová 15denní lhůta k vyřízení žádosti žalobkyně, v rámci níž žalobkyni vyzval k úhradě nákladů, kterou nakonec neuhradila.

12. K námitce žalobkyně ohledně jeho postupu dodal, že pracovníkovi Ing. L. O., který dopis ze dne 2. 7. 2018 sepsal, skončil dne 31. 12. 2021 pracovní poměr. Nebylo proto možné jej při novém vyřizování žádosti v září 2022 oslovit. Sazebník úhrad stanovený příkazem generálního inspektora č. 4/2018 ze dne 10. 1. 2018 se vztahuje i na oblastní inspektoráty práce. Jednotlivé oblastní inspektoráty nejsou oprávněny vydávat samostatné vnitřní předpisy.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělili svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že žalobkyně dne 2. 7. 2018 u žalovaného podala žádost o informace podle informačního zákona, ve které žádala o poskytnutí veškerých dokumentů, v nichž je zachycena informace nebo z nichž vyplývá informace, že (1.) společnost Daben Kovářská s.r.o. přestala v obci Kovářská vykonávat činnost, (2.) společnost Daben Kovářská s.r.o. v obci Kovářská svou činnost do současné doby neobnovila a (3.) je v současné době zřejmé, že společnost Daben Kovářská s.r.o. v obci Kovářská svou činnost v brzké době obnoví. Ze spisu vyplývá i průběh vyřizování této žádosti tak, jak je shodně tvrzen účastníky řízení.
17. Rozhodnutím ze dne 1. 9. 2022, č. j. 5983/1.30/22-3, Státní úřad inspekce práce žalovanému skutečně přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí žádost žalobkyně vyřídil, přičemž toto rozhodnutí bylo žalovanému doručeno téhož dne. Přípisem ze dne 16. 9. 2022 pak žalovaný oznámil žalobkyni, že za poskytnutí informace požaduje částku 116 750 Kč. Žalobkyně se proti požadavku na zaplacení této částky bránila dne 26. 9. 2022 podáním stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Státní úřad inspekce práce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutím ze dne 20. 10. 2022, č. j. 5983/1.30/22-6, výši úhrady potvrdil. Žalobkyně požadovanou částku nezaplatila. Dne 13. 2. 2023 pak obdržela sdělení žalovaného o tom, že její žádost byla odložena podle § 17 odst. 5 informačního zákona.

18. Ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona ve znění účinném v době podání žádosti o informace stanovilo, že povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.
19. Podle § 17 odst. 1 informačního zákona jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.
20. Podle § 17 odst. 3 informačního zákona platí, že v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.
21. Podle § 17 odst. 4 informačního zákona platí, že nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.
22. Podle § 17 odst. 5 informačního zákona platí, že poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.
23. Podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, která vychází z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, je třeba citovaná ustanovení informačního zákona vykládat tak, že po uplynutí lhůty pro poskytnutí informací nemůže povinný subjekt požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. V případě neurčité či nesrozumitelné žádosti počne tato lhůta běžet až po upřesnění žádosti, v případě nečinnosti povinného subjektu pak po uplynutí zákonných lhůt k vydání výzvy a k jejímu upřesnění ze strany žadatele dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 As 35/2020-38).
24. V posuzované věci je zřejmé, že žalovaný jakožto povinný subjekt žádost nevyřídil ve lhůtě 15 dnů ode dne přijetí žádosti. Ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně byla vyzvána k upřesnění své žádosti nebo že by žalovaný přistoupil k prodloužení lhůty podle § 14 odst. 7 informačního zákona v tehdy účinném znění. Při vyřizování žádosti o informace naopak lze identifikovat více období nečinnosti žalovaného, která předcházela oznámení ze dne 16. 9. 2022, kterým žalovaný oznámil žalobkyni požadavek na úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací podle § 17 informačního zákona. Tomu ostatně nasvědčují i rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce, který nečinnost žalovaného ve věci shledal opakovaně. Žalovaný tak byl nečinný i ke dni 1. 9. 2022, kdy mu Státní úřad inspekce práce rozhodnutím č. j. 5983/1.30/22-3 přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí vyřídil žádost žalobkyně. Ze zákona přitom nevyplývá – a bylo by to zároveň proti smyslu celé právní úpravy – že by se v důsledku deklarované nečinnosti žalovaného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znovu otevírala možnost pro požadování úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací a následné odmítnutí žádosti pro její nezaplacení, jak nesprávně namítal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě.

25. Soud shrnuje, že žalovaný vyzval žalobkyni k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací v době, kdy lhůta pro poskytnutí informace, a tím i pro výzvu k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, již uplynula. Nárok na úhradu těchto nákladů proto dle § 17 odst. 4 informačního zákona zanikl. Pokud tedy žalovaný za této situace vyzval žalobkyni k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání a následně její žádost o informace dle § 17 odst. 5 informačního zákona napadeným rozhodnutím pro nezaplacení úhrady nákladů ve lhůtě 60 dnů odložil, je napadené rozhodnutí nezákonné.
26. Vzhledem k výše uvedenému se soud již nezabýval dalšími námitkami žalobkyně ve vztahu k výzvě k úhradě nákladů, neboť ta byla od počátku nezákonná, a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného o odložení žádosti žalobkyně dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
27. Žalobkyní navrhované důkazy soud neprovedl pro jejich nadbytečnost či chybějící relevanci k předmětu řízení. Důkazy navrhované v části II. žaloby, tedy k provozu pilařského závodu „Pila Kovářská“, s předmětem řízení, kterým je rozhodnutí žalovaného o odložení žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona, nijak nesouvisejí. Důkazy označené jako P25-P43 jsou součástí předložené spisové dokumentace nebo judikaturou, přičemž těmi se ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterého platí, že jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu.
29. Soud tedy žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Nelze totiž odhlížet od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“, tedy od dalších kauz, o nichž je soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobkyně a její právní zástupce aktivně vystupují (v současnosti soud eviduje přes 80 žalob žalobkyně a přes 50 žalob Ing. T. W.). Právní zástupce zastupuje žalobkyni, případně Ing. T. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání např. ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
30. Soudu je též známo, že žalobkyně zastoupená stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedla či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovala pokaždé poskytnutí informace dle informačního zákona. Jedním z těchto tímto způsobem zatížených správních orgánů je například Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem, u níž bylo evidováno celkem 172 podání od žalobkyně, Ing. T. W. a JUDr. Jana Waltera, jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, č. j. 15 A 107/2019-91. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 15 A 130/2019-74, vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1042 podání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíců ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle informačního zákona, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že *„skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.“*
32. Pokud jde o Ing. T. W., rovněž pravidelně zastupovaného právním zástupcem žalobkyně, soudu je známo, že vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy jako žalobkyně. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021.
33. Žaloby, jimiž Ing. T. W. napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle informačního zákona, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
34. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahrnují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k prodlení či formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“, a nikoli pro získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních soud pro toto řízení dospěl k závěru, že žalobkyni přísluší toliko náhrada nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, která odpovídá soudnímu poplatku ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. října 2023

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.